

Autor: Radmila Hrdinová
Odkaz: <http://pravo.novinky.cz/>
ISSN: 1211-2119

Laškování s národní identitou po česku

Institut umění – Divadelní ústav uspořádal včera na Nové scéně pražského Národního divadla (ND) diskusní fórum s názvem **Co je české, to je hezké**, které otevřelo dlouhodobější uvažování o tématu české národní identity.

Hovořily na něm především osobnosti stojící v čele institucí obecně vnímaných jako "národní" – Národního muzea, Národního divadla, České filharmonie – i zástupci uměleckých obcí.

Padala ohnivá slova pro i proti pojmu "národní", jež někteří, jako třeba ředitel ND Ondřej Černý, vnímá jako dědictví i stigma, vůči němuž je třeba se aktuálně vymezovat, respektive je atakovat.

Jenže, jak také bylo řečeno, aby bylo možné se proti něčemu vymezovat, je třeba to nejprve definovat. A řekněme rovnou, že – jak upozornil historik Jiří Rak i historička umění Milena Bartlová – v tom máme stále značně nejasno.

Stále přetrvává představa, jež "národní" automaticky zaměňuje za "kvalitní". Ukázal to především blok o tom, co pod pojmem "národní" předvádíme světu. Tristní bylo vystoupení programové náměstkyně Českých center Vilmy Anýžové, podle níž je to chaotické spektrum od Havla přes Krtečka až po české pivo. Nebo třeba nadšeně vyzdvížené využití odložených vánočních stromečků v Bukurešti inspirované akcí před Novou scénou.

Dobré je, že se podobná diskuse zrodila. Jen její podoba ve mně zanechala pachutí pochybností. Stejně jako představa o "české identitě", navozená již od vstupu do předsálí žongléry s kužely v národních barvách, prodejem velikonočních kraslic a produkcí pletoucích artistek na rudých závěsech. Možná bylo typicky české, že jim ty kužely dost často padaly...